
Uchwała Nr 2

Palestra 29/1(325), 109-111

1985

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

na skargę Ministra Sprawiedliwości, która to odpowiedź wszechstronnie i głęboko uzasadniała stanowisko adwokatury wobec tej skargi.

3. Naczelna Rada Adwokacka wyraża pogląd, że plan rozmieszczenia adwokatów, aplikantów adwokackich i zespołów adwokackich jest podstawowym środkiem planowania kadr adwokatury, który powinien uwzględniać społeczne zapotrzebowanie na pomoc prawną na podstawie różnych kryteriów, a nie tylko odpowiednio do liczby sędziów jako jedyne miernika w tym zakresie. Naczelna Rada Adwokacka zobowiązuje Prezydium NRA do przedstawienia powyższego stanowiska Ministrowi Sprawiedliwości.

4. Naczelna Rada Adwokacka upoważnia Prezydium NRA do podjęcia uchwały regulującej łącznie szczegółowy tryb wpisów na listę adwokatów i aplikantów adwokackich a będącej wynikiem wniosku Ministra Sprawiedliwości z dnia 24.IX. 1984 r. złożonego w trybie art. 15 p.o.a. oraz podjętych uprzednio prac w tym zakresie przez Prezydium NRA.

§ 2

Naczelna Rada Adwokacka w związku z uprowadzeniem i śmiercią księdza Jerzego Popiełuszki oświadcza, co następuje:

Adwokatura polska jest głęboko wstrząśnięta aktem terroru politycznego, jakim było uprowadzenie i zamordowanie księdza Jerzego Popiełuszki. Jest ono przejawem nienawiści obcej poczuciu moralnemu i polskiej kulturze politycznej. Wyrażamy przekonanie, że dalsze działania organów władzy państwowej, równie skuteczne jak dotychczasowe, doprowadzą do pociągnięcia do odpowiedzialności sprawców i ewentualnych inspiratorów tego czynu. Żywimy nadzieję, że tragedia ta zespoli wszystkich ludzi dobrej woli w staraniach o to, aby prawo i sprawiedliwość stanowiły podstawę porozumienia Polaków w swej Ojczyźnie.

§ 3

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Uchwała Nr 2/VI Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 11 listopada 1984 r. w sprawie doskonalenia zawodowego

1. Do obowiązków i bogatych tradycji samorządu adwokackiego w Polsce należy czuwanie nad wysoką jakością świadczonej pomocy prawnej.

Rośnie w coraz większym zakresie zapotrzebowanie na specjalistyczną pomoc prawną, co nakazuje uwzględniać — w zakresie doskonalenia zawodowego — problematykę daleko posuniętej specjalizacji. Stwierdzić należy, że poziom świadczonych usług budzi niekiedy uzasadnione wątpliwości.

Ranga społeczna zawodu adwokackiego wymaga podjęcia środków przez organy samorządu adwokackiego i całą adwokatwę w celu podniesienia poziomu zawodowego. Doskonalenie zawodowe stało się jednym z podstawowych obowiązków ciążących na organach samorządu (art. 3 ust. 4 prawa o adwokaturze), z czego wynika, że każdy członek adwokatury powinien stale podnosić swą wiedzę i umiejętności zawodowe oraz uczestniczyć w doskonaleniu zawodowym organizowanym przez samorząd.

2. Podstawową formą doskonalenia było i powinno nadal pozostać samokształc-

nie się adwokata. Organa samorządowe mają natomiast obowiązek zapewnienia pomocy każdemu adwokatowi przez:

- a) opracowanie systemu doskonalenia zawodowego,
- b) zapewnienie niezbędnych dla tego doskonalenia materiałów dotyczących ustawodawstwa, orzecznictwa i publikacji prawniczych,
- c) podjęcia starań o stworzenie bodźców — w tym również ekonomicznych — preferujących świadczenie pomocy adwokackiej na najwyższym poziomie.

Należy inicjować i popierać uczestnictwo adwokatów w studiach doktoranckich, studiach podyplomowych oraz w innych formach doskonalenia specjalistycznego.

3. Doskonalenie zawodowe powinno być organizowane w zespołach adwokackich i w izbach adwokackich oraz centralnie.

W zespołach adwokackich przynajmniej jedno zebranie (w miarę możliwości w dzień wolny od pracy) w kwartale powinno być poświęcone omówieniu zmian ustawodawczych, orzecznictwa, publikacji prawniczych istotnych dla wykonywania zawodu oraz zawiłych spraw prowadzonych przez członków zespołu. Omawianie tych zagadnień należy powierzyć członkom zespołu lub zaproszonym specjalistom spośród sędziów, prokuratorów, pracowników naukowych, przedstawicieli administracji, adwokatów polecanych przez komisje doskonalenia zawodowego okręgowych rad adwokackich. Zespoły o małej liczbie członków mogą prowadzić takie zebrania dla kilku zespołów. Każdy członek zespołu ma obowiązek uczestnictwa w tym zebraniu.

Biblioteka zespołu powinna obejmować zestaw bieżących aktów normatywnych, komplet orzecznictwa, komentarze i podstawową literaturę prawniczą.

4. Doskonalenie zawodowe na szczeblu izby organizują okręgowe rady adwokackie. Należy tu korzystać z istniejących już form doskonalenia zawodowego w postaci:

- ogólnie dostępnych wykładów dla członków izby i zaproszonych gości,
- sympozjów o różnej, dostosowanej do potrzeb tematyce,
- seminariów i kursów specjalistycznych,
- grup zainteresowań skupiających adwokatów specjalizujących się w danej dziedzinie prawa.

Okręgowe rady adwokackie opracują kadencyjne plany doskonalenia zawodowego, aktualizowane na poszczególne lata, oraz zapewnią na ten cel środki finansowe pochodzące ze składek na rzecz samorządu. Plany te powinny przewidywać udział określonych adwokatów w doskonaleniu prowadzonym centralnie lub w niektórych formach doskonalenia specjalistycznego prowadzonych w izbie.

5. Centralne doskonalenie zawodowe organizują Ośrodek Badawczy Adwokatury i Komisja Doskonalenia Zawodowego NRA.

1) Ośrodek Badawczy Adwokatury:

- a) opracowuje zasady i metodykę doskonalenia zawodowego,
- b) prowadzi system informacji w zakresie:
 - orzecznictwa łącznie z inicjowaniem glos w precedensowych sprawach,
 - zmian ustawodawczych,
 - publikacji prawniczych,
- c) zbiera informacje od adwokatów na temat prawidłowości stosowania prawa,
- d) organizuje cykliczne i doraźne konferencje naukowe poświęcone problematyce stosowania prawa, przygotowywanym zmianom ustawodawczym oraz pozycji adwokata w praktyce wymiaru sprawiedliwości i w postępowaniu administracyjnym,
- e) powołuje zespół wykładowców w celu prowadzenia wykładów, wygłaszania referatów — na zlecenie Komisji Doskonalenia Zawodowego NRA oraz ORA.

- 2) Komisja Doskonalenia Zawodowego NRA:
- opracowuje podstawowe założenia i kierunki kadencyjnego programu doskonalenia zawodowego oraz roczne plany szkolenia opracowane na jego podstawie, przedstawiane potem Prezydium NRA,
 - organizuje cykliczne lub doraźne sympozja i seminaria przeznaczone dla wykładowców z poszczególnych izb oraz adwokatów specjalizujących się w danej dziedzinie prawa,
 - udziela pomocy okręgowym radom adwokackim na ich prośbę przy organizowaniu i realizacji programu doskonalenia zawodowego.
 - współpracuje ściśle w sprawach doskonalenia zawodowego z Ośrodkiem Badańczym Adwokatury.
- 3) Program doskonalenia zawodowego powinien obejmować zagadnienia związane z praktyką organów sprawiedliwości oraz z teorią i praktyką prawa, jak również politologię, psychologię i socjologię.
6. Doskonalenie zawodowe powinno być przedmiotem określonej oceny ze strony organów samorządu adwokackiego, a ponadto przedmiotem kontroli w toku wizytacji zespołów adwokackich oraz przez zebrania zespołów w ramach oceny pracy zawodowej członków zespołu adwokackiego (art. 31 ust. 1 prawa o adwokaturze).
- Rezultaty wizytacji oraz wynikające z nich wnioski powinny stanowić podstawę do podejmowania przez samorząd adwokacki właściwych decyzji w zakresie doskonalenia zawodowego.
7. Naczelna Rada Adwokacka zobowiązuje Redakcję „Palestry” do wprowadzenia działu poświęconego doskonaleniu zawodowemu.
8. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

ŻYCIE I SPRAWY ADWOKATURY

(myśli — aforyzmy)

LXXI

Bez wątpienia, emocja nie powinna być całkowicie usunięta z przemówienia obrończego, podobnie jak nie jest ona usunięta z życia i z serca ludzkiego. Powinna to być jednak emocja dyskretna i powściągliwa. (...) Nic w obronie nie jest większym błędem i bardziej szkodliwym dla sprawy niż styl teatralny, ponieważ wydaje się on najmniej szczerym.

(HENRI ROBERT)

Miarą wartości umysłowej człowieka nie są wcale te pewniki, do jakich doszedł, ale te pytania, które miał odważyć sobie stawiać.

(KAMIEŃSKA)

Mównica bardzo oddziałuje na człowieka: staje się on tam nagim jak w kąpielii słonecznej.

(TUCHOLSKI)

Wspomnienie często jest lepsze niż nadzieja (...).

(CASANOVA)

Idea niezależności i samorządności przyświecała organizowaniu adwokatury od jej zarania, o czym świadczy bogata historia palestry nie tylko polskiej.

(MALINOWSKI)